

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2008. jan.–febr.
XIII/1. szám

Ára: 290,- Ft

Bélapátfalva – kegyszobor

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

A „Kicsinyek” nagysága

Áldott vagy,
Uram és Istenem,
mert elrejtetted ezeket a dolgokat
az okosak és bölcsék elől,
de kinyilatkoztattad a kicsinyeknek.
Igen Atyám, így tetszett neked.
Ó Jézusom, életem Atyja és Ura,
ne hagyj magamra,
ha hamis tanácsokkal kísértenek,
és ne engedd, hogy valaha is
engedjek ezeknek.
Segíts nekem, hogy megtaláljam
amit keresek,
mert hisz a Te szolgád vagyok,
és a Te Szolgálóleányod fia.

Assisi Szent Ferenc

(Így szólt Ferenc az Úrhoz, amikor csodálkozva
és csalódottan tapasztalta az előkelő és tekintélyes férfiak
elutasító magatartását szegénység-üzenetével szemben.)

Tartalomjegyzék

Karol Wojtyła: Krisztus születése	1
Karol Wojtyła: Jézus bemutatása a templomban	2
Nagy Szent Leó pápa: Vízkereszt	3
Bizalom Jézus Szent Szívében	4
Péterffy Gedeon: Életet kér tőlünk.	5
fr. Barsi Balázs O.F.M.:	
Jézus imádsága mint Atyjához tartozásának kinyilatkoztatása	7
Mindszenty József: A fatimai jelenés	14
A. M. Weigl: Don Bosco látomása.	16
Jánossy Gábor: Amiért érdemes magammal küzdenem.	18
Szent Lőrinc vére	19
Jöjj el, Uram Jézus!	20
Mária kegyhelyek	
Bélapátfalva	22
Materdomini zarándokszentély	23
Szent Péter apostol biztonságos akla	23
Rózsafüzér	
P. Slavko Barbarics: A Szűzanya minket tesz felelőssé a világ békéjéért.	24
Szívetekben milyen állapotban vagyok?	27
A papok és szerzetesek lelkei	28

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

E-mail: stella-maris@freemail.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

Il Santuario di Materdomini

A Tengernek Csillaga folyóirat megren-
delhető a Stella Maris Alapítvány pos-
tafiók címén, illetve e-mailen és meg-
vásárolható a templomokban vagy Bu-
dapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrünk meg és nem
küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Krisztus születése

Karol Wojtyła

„Isten született, a hatalmasok reszketnek. Az ég Ura «kiüresítette magát». A tűz kialszik, a fény elhomályosul, a végtelen véges határok közé szorul. Lenézett az, akit dicsőség borít el. Halandó a századok Királya.” Egy lengyel karácsonyi éneknek szavai ezek: mily áhítattal fejezi ki a megtestesült Isten misztériumát! A misztériumot, mely ellentéteket foglal össze: fényt és az éjszaka sötétségét, Isten végtelenségét és az ember végességét, a dicsőséget és a megaláztatást, a halhatatlanságot és a halandóságot, az istenséget és az ember nincstelenségét. Az emberek új, lenyűgöző misztériummal (*mysterium fascinosum*) állnak szemben. Ez a titok annak a tudatában gyűjti egybe az embereket, hogy valami nagy, valami fönséges van kialakulóban az emberiség történetében, hogy valami nagyon jó történik. A karácsony lehetővé teszi számunkra, hogy szinte megérinthessük Istenben való szellemi születésünket a kegyelem által.

Hitből és kegyelemből születvén neveznek minket Isten gyermekeinek – és azok is vagyunk (Jn 1. 3,1)

Íme az ember felmagasztalásának az éjszakája. Felmagasztalás, melynek ez az éjszaka az eredete. Istennek Fia a Szentlélek közreműködésével emberként született, és az ember gyermekei kiválasztás által Isten gyermekeinek a rangjára emelkednek. Azzal, aki egykor a betlehemi éjben született, együtt mondhatják a Szentlélekben: „Abba – Atya!” (Róm 8,15; Gal 4,6) A föld arculata alapjaiban megváltozott. Ez a benső változás a fő következménye a Megtestesülésnek, fő-fő oka örömnünk ezen a szent éjszakán. Mindenkiné az öröme: a keleti bölcseké, pásztoroké, a püspököké, papoké és a gyermekeké. „*Genuit puerpera regem*: a Fiú anyja királyt szült” (Karácsonyi antifona) „Pólyába takarta és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet a szálláson” (Lk 2,7). Angyalok énekelték himnuszukat e jászol felett és ehhez a jászolhoz sereglettek a betlehemi pásztorok, valamint a keleti bölcsek is. A jászol, amely etetőül szolgált a barmoknak, kiváltságos találkozó helyévé lett az embereknek a megtestesült Istennel. Találkozás a hitben. Ezekből a találkozásokból született az Egyház. Ezekből a találkozásokból született és születik mindig újjá az ember reménye.

Jézus bemutatása a templomban

Karol Wojtyła:

Az egyház negyven nappal Urunk születése után mély értelemmel telt eseményt ünnepel. Tiszteletben tartja liturgiájával azt az időközt, mely a történet idejében is megvolt. A negyvenedik napon Isten Fiát, mint szegény szülők gyermekét, aki Betlehemben, istállóban született, bemutatják a jeruzsálemi templomban. A saját temploma ez: az élő Isten szentélye, ahova azonban, nem mint annak ura megy be, hanem mint a törvénynek alávetett gyermek. A törvény pedig előírja, hogy minden elsőszülöttért, születése utáni negyvenedik napon a szegények két gerlicét vagy galambot ajánlanak fel áldozatul annak jeléül, hogy a gyermeket Istennek szentelik (Lk 2,22-24. Kiv 13,2,15. Lev 5,7; 12,8).

Már ebben az eseményben, a Messiás templommal való első találkozásában, mély tartalom rejlik, melyet a Szentlélek egyetlen emberrel érzékeltetett és megengedte neki, hogy ezt ki is fejezze. Ez az ember: az agg Simeon, aki a gyermek láttán olyan szavakat kezd mondani, amelyek nem tőle, az embertől származnak. Prófétál: a Szentlélek erejével beszél, Isten helyett beszél, akinek a tiszteletére a jeruzsálemi templomot emelték, és aki annak törvényes ura.

Simeon szavait választottuk lelkigyakorlatunk vezető gondolatául. Az első rész, melyet a liturgia éneknek nevez, a világosságról tesz tanúságot, harminc évvel megelőzve Keresztelő János tanúságtételét. A második rész szavai elsőként tanúskodnak a keresztről, amely az egész Jézusnak, a Krisztusnak való ellentmondását fejezi ki.

A nagy ár kifizetésében Krisztus Anyja is részt vett, kinek lelkét, Simeon szavai szerint tör járta át, „hogy így megnyilvánuljon sok szív gondolata” (Lk 2,35).

A templomban való bemutatás időbelileg Krisztus Urunk születésével van kapcsolatban, de tartalmát tekintve Húsvét misztériumához kapcsolódik. Ez az első az események közül, melyben az újszülött messiási méltósága nyilvánul. Ezzel van összekötve sokaknak a felemelkedése, sokaknak pedig a bukása a régi és az új Izraelben is. Az emberiség jövője tőle függ, az eljövendő századoknak ő az igazi Ura (Iz 9,6). Uralma ezzel, a zsidó törvények szerinti rituális felajánlással kezdődik, de csak a kereszt végső áldozatával nyeri el azt véglegesen, a szeretet örök tervei szerint.

Vízkereszt

Nagy Szent Leó pápa

Örüljete az Úrban, kedveseim, újra mondom, örüljete, mert röviddel Krisztus születésének ünnepe után az ő kinyilvánításának ünnepe ragyog fel. Akit azon a napon szült a Szűz, azt a mai ünnepen elismeri a világ. A testté lett Ige úgy szabta meg e világra való jöttét, hogy megszületve közismert legyen a hívők előtt, de üldözői ne tudjanak róla. Már akkor hirdették az egek az Isten dicsőségét, s az egész földre elhatott az igazság szava, mikor az angyalok serege megjelent a pásztoroknak, és hírül adta az Üdvözítő születését, s a napkeleti bölcseket a csillag vezetésével imádására vezette. Azt akarta az Isten, hogy napkelettől napnyugatig tündököljön az igazi király születése, hogy a napkeleti bölcsek által megismerjék a Kelet országai is a nagy tény, s a Római Birodalomban se legyen titokban. Mert még Herodes kegyetlensége is, aki mindjárt kezdetben meg akarta ölni a kisdedet, kitől trónját féltette, tudtán kívül e célt szolgálta. Midőn ugyanis véres gazságában a kisgyermek válogatás nélküli legyilkolásával kutatta a neki ismeretlen Gyermeket, az Üdvözítő születését, amelyet az ég már tudtul adott, annál szélesebb körben vitte szét a hír. Az az újszerűség, ahogyan az ég a dolgot kinyilvánította, s a véreskező üldöző gonoszsága csak fokozta a hír terjedését. Azután pedig Egyiptomba menekült az Üdvözítő, hogy ezt a régi tévedésekben megcsontosodott népet jelenlétének titkon ható kegyelmével az üdvösség küszöbéig hívja, hogy az a nép, amely a bálványimádást még nem üzte ki lelkéből, az Igazságot vendégként már most befogadja.

Méltán van hát, kedveseim, Isten kinyilvánulásának mai ünnepe különös becsben az egész világon. Kell, hogy a mi szívünkben is méltó fényrel ragyogjon, hogy a történetek rendjét ne csak higgyük, hanem megértéssel ünnepeljük is.

Ismerjük hát fel, kedveseim, a Krisztus imádására jött napkeleti bölcsekben a mi meghívásunk és hitünk kezdetét, és ünnepeljük ujjongó lélekkel boldog reménységünk hajnalát. Ettől kezdve kezdünk belépni örökös örökségünkbe, ettől kezdve láttatják velünk Krisztust az Írás titkos szavai; s az igazság, amit a zsidók vakságukban nem fogadtak be, felragyogott minden nemzet számára. Tiszteljük hát a napot, amelyen kinyilvánította magát üdvösségünk szerzője. Akit a bölcsek kisdedként imádtak a jászolyban, mi Mindenhatóként imádjuk az égben. Amint ők kincstárunkból mélyértelmű ajándékokat ajánlottak fel az Úrnak, mi is adjunk

Istenhez méltó ajándékokat lelkünk kincsházából. Bár ugyan minden jónak ő az osztogatója, keresi mégis a mi igyekvésünk ajándékát. Hisz nem az alvók lesznek Isten országa részesei, hanem azok, akik virrasztanak és Isten megbízatásaiban dolgoznak. Így azáltal, hogy nem tesszük ajándékait hatástalanokká, méltókká leszünk ígéreteire. Ezért kérek benneteket, kedveseim, tartózkodjatok minden rossz cselekedettől, kövessétek a tiszta és igaz utat. A világosság fiainak tartózkodniuk kell a sötétség tetteitől. Hagyjatok hát fel a gyűlölködéssel, hazugsággal, a gőgöt győzzétek le alázatossággal, vessétek ki szívetekből a fősვნისება, szeressetek adakozni. Illendő, hogy a tagok egyetértsenek a fejjel, hogy a megígért boldogságok részeseivé lehessünk; a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki él és uralkodik az Atyával és Szentlélekkel egyetemben mindörökkön örökké. Amen.

Bizalom Jézus Szent Szívében

Istenem, Atyám, erősen hiszem, hogy te szeretettel őrködsz mindazok felett, akik benned bíznak s meg vagyok győződve, hogy semmi sem hiányozhat annak, aki mindent tőled remél, reád bízom minden gondolatomat. Távol legyen tőlem minden nyugtalanság.

Az emberek megfoszthatnak becsületemtől, vagyonomat elveszthetem, a betegség elveheti erőmet, az eszközök hiányozhatnak, hogy neked szolgáljak, a bűn megfoszthat kegyelmeidtől, de benned való bizalmamtól soha. Ezt megőrzöm életem utolsó leheletéig. A pokol valamennyi hatalma hasztalan iparkodik tőlem azt elragadni. Várják bár szerencsésüket mások a gazdagságtól, avagy tehetségüktől, bizakodjanak bár életük szentségében, bűnbánatuk szigorúságában, alamizsnájuk sokaságában, vagy imádságuk buzgóságában; az én bizalmam Uram, a te Szent Szívéd. Ezen Szív szeretetében bízva remélem, hogy örökké boldog leszek, mert ezt tőled remélem. Akik tebenned bíznak, mindörökre meg nem szégyenülnek. Amen.

A bűnösök megtéréséért

Uram és Üdvözítőm, Jézus Krisztus! Nemcsak az én szívem érdekében esdek áldásodért, mely szent Szívédből fakad; hanem valamennyi szegény bűnös üdvéért is hozzád folyamodom, kiket drágalátos szent véreddel megváltottál. Ó Uram! Engedd, hogy mindnyájan Szívédhez járuljanak, végtelen sze-

reteted forrásához és tengeréhez; hogy abban minden bűntől megtisztuljanak és téged szeretetük édes jegyeseiként, most és mindenkoron szeressenek. Engedd kérlek, hogy mindnyájan szentséges Szívédben leljük boldogságunkat.

Életet kér tőlünk

Péterffy Gedeon

Isten országa valósul meg az emberben, ha keresi és megtalálja az ő Teremtőjét. Ha azon töprengünk, hogy Isten miért nem felel sokszor az ember kérdésére és miért nem mondja ki nyíltan, hogy van és kicsoda, akkor más magyarázatot erre alig találunk, mint hogy hiába szólna hozzánk, ha bennünk nem találna magának helyet. Először önmagunkban kell helyet készítenünk Istennek, aki nem szavakat kér tőlünk, hanem életet. A küzdelmes, Isten felé haladó életnek első feltétele az ő parancsának teljesítése: „Rajtam kívül más Istened ne legyen!” (Ex. 20,3) Ahol pedig ő van egyedül, ott ő uralkodik is. Így valósul meg az ő országa a földön, amely nincs készen, nem kialakult rend vagy holt szervezet, hanem alakuló, fejlődő, élő valóság. Földi léte a történelemben alakul, de Istennek földi és látható országa emberi lelkekből nő ki és terjed el. Isten országa köztünk és bennünk van, ha miénk az Isten és mi övéi vagyunk. (Lk 17,21) Gondoljunk csak arra, mi minden uralkodik a lélekben: emberek, eszmék, szenvedélyek... de mi lenne, ha egyszer az Isten uralkodnék benne? Szent Pál szava teljessé válna, hogy Isten országa igazság, béke és öröm a Szentlélekben. (Rom 14,17)

Isten országa béke és öröm, amelynél szebb evangéliumot és boldogítóbb örömhírt senki sem tud hozni annak az embernek, aki most látja, hogy ez a világ nem az ő otthona. Időszerű üzenet, mert Isten országa egyformán közel van minden nemzedék fiához és rajtunk áll, hogy lelkünkben megvalósuljon. Az ő országa a mennyek országa, az én mennyországom, mert a boldog örökkévalóság Istennel való bízó és szerető egyesülésben áll. Már a földön is az a lelkület és érzés, ahogyan Istenben megnyugodva élek, jelenti az én mennyországomat. Már itt is örömmel tölt el minket és az élet útját mutatja nekünk. (Zsolt 15,11) Amint nálunk van, az egész világ megváltozott körülöttünk. Más értelmet nyertek az események és minden mulandó dolog az örökkévaló jelképe lett, amely mögött Isten áll.

Ha arcát keressük, mi is ezt a választ kapjuk tőle: „Megmutatom majd neked egész jószágomat.” (Ex 33,15) Mikor boldogságról van szó, az ember mindig csak egy kicsit kíván, milyen lesz akkor az a boldogság, amikor látjuk az egész jószágot és miénk lesz a teljes, minden jó. Enyém lesz

az Isten, akiről már itt a földön elmondhatom a Zsoltárossal, hogy nála nagyobb javam nincsen. (Zsolt 15,2) Addig is, amíg őt így láthatom, míg megvalósul Isten országa, Szent Ferenczel csak annyit mondhatok: Én Istenem és mindenem! Ő az enyém és én az övé vagyok, mert ő számomra minden. A világban lépten-nyomon felismerhetem gondolatait, bár ezek még nincsenek kifejtve, hanem el vannak rejtve. Nem kész megoldások, hanem feladatok, nem holt keretek, hanem új kikezdéseket nyújtó életcsírák. Ezzel a tudattal kell keresnem őt és dolgoznom megvalósításukon, Isten országának a lelkemben és az egész világban való terjesztésén. Várom az időt, mikor elérkezik az ő teljes uralma, mikor Isten lesz minden mindenkben (1Kor 15,28), de azt is tudom, hogy az én Istenem is hív és vár engem. Az életben mindenütt találkozhatom vele. Kötelességek és áldozatok, hősi tettek és egyszerű lemondások, szenvedések és tiszta örömek fátyola mögött az ő arca tekint reám. S ha megtaláltam őt, aki az én mindenem, nem lesz nehéz szeretnem. Mindenfelől hallhatom, mint az egész teremtés himnuszát Prohászkanak (Elmék. I.Ö.M. 6,280.) a lelkemhez szóló felhívását: „Szeresd az Istent, a te fölséges, édes mindenedet, azt az örökkévaló, magát egyre jobban kinyilatkoztató nagy jót, «omne esse», a lét és élet dagadó óceánját, azt a meleg, boldog örök életet, kiből fakadnak lelkek és lelkesülések, intuíciók és inspirációk és az extázisok örömei, mint rügyei a lelki tavasznak; kiből való a szellemek víziói és a művészetek inspirációi, ki búvól lelket s ritmust, s harmóniát önt ki a létre. Szeresd ezt a legrealisabb szépséget, mely poézis és valóság; azt a produktív őserőt, mely gördít csillagot s rajzol virágot s szívedben szárnyaló, édes érzést önt. Szeresd őt, kiből való az anya öröme; őt, ki által születik gyermek és fakad virág; kiből való a boldogság énekének minden motívuma, ki tejet és mézet és bort csepegtet a szertők, a költők, a samaritánok ajakára; – ki könnyeket fakaszt s a csendes örömei pacsirtadalait inspirálja, – ki a mély megindulás könnyeit keveri a fájdalomba, s homállyal, sötétséggel is dolgozik a több, szebb élet kialakításán. Szeresd Őt, Uradat, Mindenedet, ki akarja, hogy több, szebb, erősebb, teltebb, gazdagabb lélek légy; ki vonz téged, s fölhúzza kegyelmének zsilipjeit s lelkedet folytonos, szebb, öntudatosabb élettavasza neveli. Szeretni kell Őt szívvel, erővel...” Akit így lehet szeretni: az a mi Istenünk, az én Istenem!

Jézus imádsága mint Atyjához tartozásának kinyilatkoztatása

fr. Barsi Balázs O.F.M.

Abban az órában Jézus kitörő örömmel dicsőítette Istent a Szentlélekben, ezekkel a szavakkal: „Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak elől, és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tetszett neked. Mindent átadott nekem az Atya. Senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya; és azt sem, hogy ki az Atya, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.” (Lk 10,21-22)

Máténál így olvashatjuk: „Senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, s az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja.” (Mt 11,27) És ezután mondja az Úr Jézus: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik terheket hordoztok, és megkönnyítelek titeket.” (Mt 11,28) Az egész evangéliumi kinyilatkoztatásnak, sőt az egész Ábrahámmal kezdődő kinyilatkoztatásnak, mindannak, amit Isten mondani akar az embernek, a lényege és középpontja az Atya kinyilatkoztatása a Fiúban, Jézusban. Jézus csakis azzal tud könnyíteni életünk terhein, azzal tudja megédesíteni számunkra a mindennapi kereszthordozást, hogy kinyilatkoztatja, hogy az Isten Atya, és megengedi, hogy behallgassunk az Atyához intézett imádságába. Ez az ő vigasztalása, más vigasztalást nem tud és nem is akar adni erre a földi életre.

Talán mindeddig átsiklottunk az evangéliumnak azokon a drága igéin, melyek beszámolnak arról, különösen Szent Lukácsnál, hogy Jézus sokat imádkozott. Pedig a názáreti Jézusnak valójában ebben az állandó Atyához fordulásban van a legmélyebb identitása. Buddha, Konfucius, Mohamed soha nem volt ilyen kapcsolatban az Istennel. Ebben Jézus egyedülállóan eredeti, a legvonzóbb példa, egyszersmind mindüktől messze lévő és idegen is. Enélkül beszélni Jézusról annyi, mintha nem is róla beszélénk. Ha történészek és teológusok elhallgatják azt, hogy Jézus számára ki volt az Isten, és Isten számára ki volt Jézus, akkor a Názáretiről lényegében semmit sem mondanak. Akkor valaki másról beszélnek, aki viszont engem a legkevésbé sem érdekel.

Ez az Istenhez tartozás mindenki mástól megkülönbözteti őt. Még édesanyját is megdöbbeníti, aki pedig a legtöbbet tud róla, hiszen ismeri csodás fogantatását. Mégis, amikor tizenkét évesként Jézus így nyilatkozik: „Miért kerestetek? Nem tudátok, hogy Atyáméiban kell lennem?” (Lk 2,49), Szent Józseffel együtt nem érti, hogy mit akar ezzel mondani. Majd a názáreti évek, évtizedek után – ahol rejtetten ugyan, de továbbra is az Atya dol-

gaiban volt – megkeresztelkedésekor Szent Lukács említi, hogy miközben imádkozott, megnyílt az ég, és az Atya szólt hozzá. Az ezután következő negyvennapos böjtje is az Atyával való bensőséges együttlét. Érte megy ki a pusztába. Nyilvános működését szintén végigkíséri az imádság, vagyis az állandó párbeszéd az Atyával. A szentek és misztikusok is sokat és nagy odaadással imádkoztak, Jézusban azonban olyan elemi szomjúság van az imádságra, az Atyával való együttlétre, hogy az apostolokat is megdöbent. Egész éjszakákat tölt imádságban. A másik, ezzel összefüggő dolog, ami szintén meglepi őket, ahogyan az Atyáról és az Atya országáról beszél. Valójában másról soha nem is beszél. Szenvedése idején kétszer halljuk imádkozni. Az Olajfák hegyén: „*Atyám, hogyha lehetséges, múlják el tőlem e pohár, de ne az én akaratom legyen, hanem a tiéd*” (Lk 22,42) és a Golgotán: „*Atyám, kezedbe ajánlom az én lelkemet.*” (Lk 23,46) De ekkor már a templom kárpitja középen kettéhasadt, vagyis leomlott az utolsó válaszfal, amely az emberek elől eltakarta Isten igazi arcát. Kinyílt a Paradicsom kapuja, lehet látni az Istent testben, a négy szeg foglalatában. „*Mert aki engem lát, látja az Atyát.*” (Jn 14,9)

Tehát Jézus szüntelenül imádkozik, és imádságából hármat őriztek meg számunkra a szinoptikus evangéliumok. Egyszer örömeben ujjong fel, kétszer pedig szenvedésének iszonyatos mélységeiből kiált az Atyához. Már ebből is tanulhatunk, hogy örömeben és szenvedésében őhöz fordul. Az élet öröme Jézus számára akkor teljes, ha azt megosztja az Atyával, ha hála ad neki, az élet szenvedése pedig csak akkor elviselhető, ha Atyja akaratát keresi és találja meg benne.

Érdemes megfigyelnünk, hogy mikor szoktunk igazán szívből imádkozni, örömeinkben-e, vagy szenvedésünkben? Azt hiszem, bátran hivatkozhatom az emberi szív egyetemes tapasztalatára, amely szerint legőszintebben akkor imádkozunk, amikor a keserűség óráiban, kilátástalan helyzetünkben a kétségbeesés szélén szinte az utolsót kiáltjuk Istenhez. Így van ez a bűnös ember esetében, erről maga az Írás is tanúskodik. Még a legnagyobbakra is igaz, például Dávid királyra, aki mikor belátja bűnét, és eléri a büntetés, felkiált: „*Könyörülj rajtam, Isten!*” Vagy Illés próféta a pusztában: „*Vedd magadhoz lelkemet, én sem vagyok külön atyáimnál.*” De gondolhatunk Jeremiás imádságaira, siralmaira is. Mindig a kilátástalan helyzetben kiáltunk a leghitelesebben, egészen beleadva magunkat az imába, s ilyenkor úgy tudunk szólni Istenhez, mint Atyához. Ez annyira így van, hogy sok esetben még a nemhívók szíve mélyéről is felszakad egy fohász, amikor bajban vannak. Az elfojtott imádság a végveszélyben feltör az emberi szívből, és mint a kisgyermek anyja vagy apja után, úgy kiált föl a magát eddig

ateistának valló ember is: „Istenem, segíts meg!” Tulajdonképpen gyönyörű imádság ez, mert teljesen hiteles és igaz. A végveszélyben a hívő ember is abbahagyja a könyvből tanult imádságok mondását, és elkezd kiáltani. Ezzel a kiáltással kezdődik a szentmisénk is: *Kyrie eleison!*

Az az emberiség talán ki sem mondott meggyőződése, hogy a megoldhatatlan helyzet, a lehetetlenség Istenre tartozik. „*Embernek ez lehetetlen* – mondja Jézus –, *de Istennek minden lehetséges.*” Ha nem lenne bennünk az Istentől belénk ültetett ősbizalom, hogy egyszer minden jó lesz, akkor az öngyilkosság volna az egyetlen értelmes megoldás. Az ember jó értelemben vett ösztönös cselekedetei azonban leleplezik, hogy Isten képmása vagyunk. Amikor ugyanis látja, hogy nem lesz minden jól, hogy mármár minden összeomlik, akkor hirtelen azt mondja az ember: „Istenem, segíts!”, elárulva ezzel, hogy az a bizonyos ősbizalom nem valamire vonatkozik, nem a sorsra, nem a „majd valahogy lesz”-re, nem a nagybetűvel írt Létezésre, nem a világenergiákra, hanem Valakire: arra, akit mindenki úgy nevez, hogy Isten. Igenis, a szíve mélyén a magát ateistának valló párttitkár is tudja, hogy kihez szól ilyenkor. Ne kicsinyeljük le tehát azt a tényt, hogy akkor kiáltunk szívből Istenhez, ha nagyon nagy bajban vagyunk. Főlséges emberi tett ez, sőt talán az egyetlen igazán mély emberi tett. Éppen ezért áldott helyzet az életünkben, amikor senkire se számíthatunk, mert akkor látjuk meg, hogy kicsoda az Isten.

Ugyanakkor ez jelzi Istennel való kapcsolatunk egyoldalúságát, sebezhetőségét és imádságunk gyöngeségét is. Mert ha van Valaki, akire egyedül lehet számítani a legvégső helyzetben, akkor ez azt bizonyítja, hogy az a Valaki akkor is a legvégső és egyetlen menedék, amikor a dolgaink jól mennek. Nem az a szégyellni való, ha valaki bajában Istenhez kiált. A lenézni való és gyalázatos, következtelensége és magalkuvása miatt embertelen tett ezután következik. Tudniillik, ha egyszer csak megoldódik a kilátástalan helyzet, elmúlik a végveszély, akkor sokan egyszerűen elfelejtjük Istent, akihez kiáltottak. Nem az a legnagyobb bűn, hogy a párttitkár keményen és nyíltan káromkodott, majd pedig súlyos szív műtété előtt többek füle hallatára Istenhez fohászodott, hanem az a legnagyobb bűn, ha a sikeres műtét után nem folytatja az imádságot. Az, hogy esetleg többé nem káromkodik, csak még inkább vádolja őt, mert ezzel kifejezi, hogy Istenhez való egzisztenciális kiáltásának eseménye óta megmaradt az emléke arról, hogy kicsoda az ő számára az Isten, tudatos életében mégis elfelejti az Istent. Ha egyszer is felszakadt belőled a kiáltás, hogy „Istenem!”, úgy, ahogyan Illés, Dávid és a többiek, kicsinyek és nagyok szíve mélyéről fel-

szakadt, de utána többet nem szólítottad meg őt, magad teszed menthetetlenné önmagadat, mert szíved legmélyebb tapasztalata ellen élsz.

Nem kis bűn ám az, amit oly sokan gyónnak újra meg újra, hogy nem imádkoztam. Belegondolsz?

Ritkább eset, hogy valaki örömeiben fölujjong és dicsőíteni kezdi Istent, az Atyát. A mi nagy bajunk egyik oka, hogy életünk kicsi és nagy örömeiből egyszerűen kimarad az Isten. És így az öröm ablakai, ajtói bezárulnak, és az öröm, amely végtelenséget ígért, füllesztő börtöncella lesz. Márpedig az igazi öröm és az igaz boldogság természeténél fogva transzcendens valóság, vagyis mindent át akar lépni, az egész világot, minden láthatót és felfoghatót, s az abszolút Létezőre, a végtelen, örök és teljes életre irányul. Ezért is érezzük, amikor először találkozunk valakivel, aki igazi szerelemre gyújtja a szívünket, hogy ez az érzés kozmikus méretű, túlhaladja ezt a világot. Akkor megízleljük az „*interminabilis vitae tota, simul et perfecta possessio*” boldogságát. (Dr. Bánhegyi Jób, azaz Jób bácsi, a magyartanárunk egyszer az óra közepén hirtelen így szólt: „Hát maguk nem tudják, hogy mi az az örök élet?” És elmondta ezt az ásatagnak tűnő skolasztikus meghatározását: „A vég nélküli élet teljes, egyszeri és tökéletes birtoklása.” Délutáni séta a Rába-parton egy hosszú és nehéz tanítási nap után. Messze még a húsvéti szünet... tavaszi nedvek kesernyés szaga... a keksz- és ostyagyár édes nápolyi illata... és mindezeket túl ott az Isten, aki mindent betölt! A végtelen élet... Láttam, hogy a többi társam is elcsodálkozott. Kamasz testek és agyak, de romlatlan és fogékony szívek! Mindnyájunkat megérintett ez a mondat: a vég nélküli élet teljes, egyszeri és tökéletes birtoklása!)

Az ember öröme és boldogsága itt a földön elviselhetetlen lenne egy személyes Isten nélkül. Elviselhetetlenebb, mint a kilátástalan és tragikus helyzet. Miért? Mert a kilátástalan és tragikus helyzetben legfeljebb behunyom a szemem, összeszorítom a fogam, és csak pár pillanat a szenvedés, azután mindennek vége van: nekem is, a fájdalomnak is. De itt, a földi boldogságban csak az örömnak lesz vége, nekem nem, és végig kell nézmem, ahogy elmúlik, szertefoszlik, pedig örökkévalóságot ígért. Az öröm és a boldogság, ha nem csap föl az égre Istenig, akkor bizony pervertálódik, megromlik. A zsoltáros énekli: *Mily édes volt a barátságunk, együtt mentünk az Úr házába!* Ha nem az Úr házába mentek együtt, halálra van ítélve a barátságotok és annak boldogsága. Ha egy emberi kapcsolatban nincs jelen Isten dicsérete, az a kapcsolat halálra van ítélve. De még ha együtt mennek is az Úr házába, akkor is előfordulhat, hogy barátságuk megsebződik. Miért? Mert nem ott találtak egymásra, ahol az örökkévalóság van:

az Istenben. A pogányságból megtért őskeresztények nagyon jól tudták, nekünk azonban újra föl kell fedeznünk, meg kell tapasztalnunk, hogy a mindenkori pogányság, legyen antik vagy modern, az örömből alaposan levizsgázott. Mert az ókor nagy bölcselői és költői megsejtették, hogy az emberi szívbe fölhatoló boldogság végtelen felé nyílik, de nem tudták – és a mai pogány boldogságtechnikák sem tudják – megadni az embernek azt a távlatot és kiteljesedést, amit a személyes Istennel való kapcsolat boldogsága jelent.

Nem okvetlenül betanult imaszövegeket kell mondani örömünkben, nem is kegyes fölsóhajtásokat. Inkább egyfajta intenzív figyelem kell a boldogság perceiben, annak tudatosítása, hogy mindaz a szép és jó, amiben részünk van, a végtelenre mutat. Annyira, hogy maga a földi öröm tárgy csak ugródeszka, melyen dobbantunk egyet, és már repülünk is az Atyához. Még az öröm érzésétől is elrugaskodunk, és a minden örömet, boldogságot fenntartó, táplálni tudó végtelenre figyelünk, aki maga az Isten. Szinte el kell felejtetni a konkrét okot, amely kiváltotta a jogos és tiszta örömet. A konkrét öröm lehetőségét fölhasználva, a hála szárnyain az Atyához kell repülni. (Azt hiszem, ez az érteleme legmélyebben megérintő, boldog, repülésről szóló álmaimnak is). Persze, túlságosan megszoktuk, hogy itt a földön nincs végtelen boldogság, és ezért beérjük a mindenkori élményekkel, egyszer volt érzéseket, élményeket kergetünk, és már nem merjük gyermeki szívvel követni az ősi irányt, az örömről, a végtelen felé. Lényeges tehát a hála. Hála azért, hogy a kicsi és mulékony öröm mögött van egy örök tény: a nevem föl van írva az égbe. (A kis Lisieux-i Teréz meg is találta a csillagok formázta T betűt, nevének kezdőbetűjét az égbolton.) Ez azt jelenti, hogy mindnyájunk neve benne van Istennek, az Atyának a szívében. Figyeljük csak meg, mit tanít Jézus az örömről, még mielőtt ő maga fölujjongna és örömeivel az Atyához fordulna:

Amikor a hetvenkettő visszatért, örömmel mondták: „Uram! Még az ördögök is engedelmeskednek nekünk a te nevedben!” Ő azt felelte nekik: „Láttam a sátán: mint a villám, úgy zuhant le az égből. Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyón és skorpiókon járjatok, s minden ellenséges hatalmon, és semmi sem fog ártani nektek. De ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, hanem annak örüljete, hogy nevetek fel van írva a mennyben.” (Lk 10,17-20)

Az öröm tehát végtelenséget ígér. Ezért az ember meg is próbál egyfajta eksztázist, az öröm által megkísérli, hogy kilépjen önmagából, testéből,

pszichéjéből, aktuális életkörülményeiből, ebből a világból. Három irányban történhet ez a próbálkozás.

Az első: lefelé, az animalitásba, az állati szintre, az ösztönvilágba. Az állat, persze, „tisztességes” és „erkölcsös”, amikor ösztöneinek engedelmeskedik, az ember viszont, ha pusztán ösztönlényként él és a személyes szeretettől elszakítva keresi a boldogságot, mélyen alatta marad az emberi méltóságnak. Az ősi és mai karneválokban, diszkókban, szilveszterezésekben; farsangolásokban és házibulikban, amelyek orgiába csapnak át, az ember azért örjög, azért issza le magát vagy nyúl a kábítószerhez, mert eksztázist, végtelenséget keres. Hogy ez hamis út, abból is látszik, hogy nem talál boldogságot, még örömet sem, csak gyönyört, melybe belebonyolódik, megcsömörlik, végül széthullik. Van horizontális próbálkozás is, amikor az ember nem magának keresi csupán az örömet, hanem szeretné azt megosztani valakivel. Ám ennek az osztozásnak határt szab mindkettőjük véges, korlátozott és gyarló emberi mivolta, az öröm viszont végtelenre mutat. Az igazi öröm ezért csak Istennel, illetve Istenben osztható meg. A szentek magányossága nemcsak abban állt, hogy nem értették meg őket a kortársaik, hanem mindenekfölött abban, hogy örömeiket nem tudták megosztani senkivel. Ezért lehetett nagyon boldog Szent Ferenc, amikor találkozott Szent Lajos királlyal. Egyikük sem szólt egy szót sem, csak némán átölelték egymást. Mindkettő talált valakit, akivel megoszthatta az Istentől való, megoszthatatlannak tűnő, végtelen örömet. És végül van a vertikális, fölfele irányuló eksztázis, amelybe Jézus vonja, sodorja bele a tanítványait: *Abban az órában Jézus felujjongott a Szentlélekben, és így szólt: „Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura...”* (Lk 10,21) Jézus az Atyához lép ki, ez az ő eksztázisa.

Persze, életünket általában nem a szorongatások, kilátástalan helyzetek, illetve az öröm végtelenbe nyúló tapasztalata jellemzik, hanem leginkább az úgynevezett „szürke hétköznapi”. Az Olajfák hegyi szenvedés órájában fölkiálthatunk: „*Atyám, ha lehetséges...*”, és ilyenkor megismerjük az Atyát. Jézus is megtapasztalta, hogy szenvedésében hiába megy az apostolokhoz vigasztalásért: *alva találta őket*. Jézust, mint ahogy minket is, végső soron csak a mi Atyánk tudja megvigasztalni. A Tábor hegyi ragyogásban is fölujjonghatunk, és mondhatjuk: „*Áldalak téged, Atyám...*” De hogyan lehet hitelesen imádkozni a mindennapokban, a folyamatos egyhangúság közepette?

Azért kerül veszélybe a hiteles imádságunk a hétköznapi sodrában, mert Istennel, a teremtő Atyával való kapcsolatunk igazában csak a végveszélyben és az öröm legfényesebb óráiban ragyog fel a maga teljességében,

mint „egy szükséges”. Ha ezek elmúlnak, akkor azt hisszük, hogy Isten megváltozott, már nem figyel ránk, nem vagyunk fontosak neki. Pedig Isten ugyanaz marad, akinek megismertük a rettenetes sötét éjszakán, amidőn csak hozzá lehetett kiáltani, s akit megpillantottunk boldogságunk gyönyörűsége és félelmetes magányában. És a mi Urunk azt tanítja, hogy „*szüntelen imádkozzatok*”, illetve hogy imádkozni kell és nem szabad belefáradni. Ez azonban csak úgy lehetséges, ha a két szélsőség helyzetben megtapasztalt Istent, a nyomorúságunk és teljes elveszettségünk helyzetében megpillantott Atyát, valamint örömeink végső forrását és célját nem feledjük el. (Általában, persze, jobban megjegyezzük a végső szükség és szorultság állapotában meglátott Atyát. Aki már borult föl autóval, és biztosra vette, hogy meg fog halni, az tudja, miről beszélek.)

A tékozló fiú sem ismerte atyját, amíg otthon volt. Nem ismerte akkor sem, amikor örökségét kikérte tőle, nem ismerte, amikor elindult úgymond fölszabadulva, nem ismerte, amikor parázna nőszemélyekre költötte vagyionát, s nem ismerte, amikor elszegődött disznópásztornak. De megismerte abban a végtelen nagy rettegésben, amelyet az éhezés váltott ki belőle. Nem kellett volna idáig elmenni, elég lett volna látnia a létezés végső és alapvető valóságát, hiszen Isten mindannyiunknak megadta hozzá a szemet. Mégsem látta, mint ahogy oly sokszor mi sem látjuk. A hétköznapiok kísértése, hogy nem vesszük észre, nem vesszük komolyan: Isten a mindennünk. Elfelejtjük Isten igazi arcát, akihez egyedül érdemes, értelmes dolog kiáltani.

Akkor hát mit tegyünk? Talán idézzük elő mesterségesen ezeket a szélső helyzeteket? Az öröm állapotát, amikor közel éreztük magunkat hozzá? Ez jellemző az eksztatikus vallásokra, és egyes irányzatokra a katolikus Egyházon belül is, melyeket én nem szeretek. Ne ajzzuk föl magunkat, vallásosan sem. A katolikus keresztény liturgia a zsidó liturgia folytatása és beteljesítése, s szántsándékkal antieksztatikus. Nem az ókorból örökölt öngerjesztő, ájulásba döntő dionüszoszi kultusz, hanem mintegy a lényegéhez tartozik, hogy egy kicsit „unalmas”, mert a tiszta valóság elé állít, s nem az érzékeinkre, érzelmeinkre akar hatni elsősorban, hanem az értelmén keresztül szólítja meg az egész embert. Csak semmi mesterséges ajzószer! Legfeljebb egy szép oltárkép, díszes alleluja, finom tömjénillat, ne, ne tovább! Vagy szándékosan keressük a kétségbeejtő helyzetek rémületét, hogy meglássuk Isten igazi arcát és megtanuljunk imádkozni? Ez beteges dolog lenne. Ezzel gyanúsítják szentjeinket az erkölcsi liberalista pszichológusok, akik a pszichologizmus hálójában vergődve semmit sem látnak reálisan saját kategóriáikon kívül. Legjobb, ha a zsolnárokat mondjuk, mert

a zsolnárok nem engedik elfelejteni az ember lét szélső helyzeteit, hiszen mind abban fogantak.

A názáreti Jézus egészséges volt. Harminc názáreti év csöndje tanúsítja, hogy ő ott is az Atya színe előtt állt, az ő dolgaiban fáradozott. Benne megvolt az a képesség, hogy az Atyát szüntelen úgy lássa, mint menedéket a nagy szenvedések idején, és mint minden öröm végső célját. Ezért csendes hétköznapjai sem szürkék és egyhangúak, hanem tartalmasak és gyönyörűek voltak. Erre a jézusi látásra kaptuk a Szentlelket. Ezért aki elvonul a nagyvilág zajától, és kitart a hétköznapok csöndjében, aki nem akar nagy lenni, föltűnni, csak egyszerűen imádkozik és teszi a dolgát, az biztos, hogy jó úton van. Názáret a vizsga, a hiteles életszentség vizsgája.

A szentek nem a szenvedést szerették, hanem a benne megpillantott egyetlen menekvést, az Atyát, azt az igazit, akiben még akkor is lehet reménykedni, amikor már minden földi reménység szertefoszlott. Nem az eksztázist keresték, hanem az öröm végtelen forrását. De imádságuk, Istennel való kapcsolatuk mindenekelőtt a hétköznapban mérettetett le és bontakozott ki. Ezért miután behallgattunk Jézusnak a tanítványok visszatérésekor mondott ujjongó imájába, majd pedig az Olajfák hegyén és a kereszten mondott utolsó kiáltásába, tekintsünk vissza Názáretre és az Úr Jézus ott töltött harminc évére, mert az mondja el a legtöbbet Jézusnak az Atyához fűződő kapcsolatáról. Bátran eresszük el a fantáziánkat! Szabad elereszteni, hisz azért kaptuk. (El is szoktuk, csak merőben más, igen veszélyes területeken...) Jézussal meg Názárettel kapcsolatban használjuk a képzelőerőnket! Próbáljuk elképzelni, milyen volt a heti étrendjük, hogyan ruházkodtak, miként dolgoztak, milyen volt a lakásuk, hogyan beszéltek egymással és hogyan imádkoztak. Akkor lassan mi is meg fogjuk érteni, amit eleinte Mária és József sem értett, hogy mit jelent az: „*Nekem Atyám dolgaiban kell lennem.*”

A fatimai jelenés

Mindszenty József

Vannak, akik nehezen értik meg a mi Mária tiszteletünket, szeretetünket, áldozatunkat. Szent Szaniszlóhoz igazítanám őket. Mikor kérdezték tőle, szereti-e Máriát, azt felelte: „Hogyne, hiszen Mária az én édesanyám. Ha földi nőben hasonlóságot fedezek fel az édesanyámmal, már tisztelettel nézek arra.” Nem is oly nehéz párhuzamot vonni Mária és a földi édesanya közt. Amit földi anyánktól kapunk, azt a természetfeletti síkon megkapjuk Máriától.

1. Édesanyánk fájdalmak közt hozott minket a világra. És volt-e anya a világon, akinek olyan fájdalmai lettek volna, mint a Fájdalmas Anyának a kereszttúton és a keresztfá tövében. Az összes anyák és az összes vértanúk gyötrelme nem hasonlítható az ő fájdalmához.

2. Édesanyánk nyújtotta nekünk az első táplálékot. Mária nyújtja a kegyelem édes, mennyei táplálékát. Amikor áldozunk, ő adja Szent Fia Testét és Vérét gyümölcsoltó készségével. Ezért nevezi az Egyház az isteni kegyelem Anyjának. Ő a kegyelem kincstárosa (Szent Bernardin).

3. Édesanyánk karján hordozott minket, és ha teher volt is az örökké izgó-mozgó, csintalan, de édes teher volt. Mária is anyai oltalmának karján hordoz minket. Bűneink terhe nagy, de mégis édes teher vagyunk, mert gyermekei vagyunk. Géramb abbé 1832-ben így imádkozott: „Szereteted nem ismer sem határt, sem tét; te gyermekségemben oltalmaztál és bölcsőm mellett állottál; te nem hagytál el, mikor a bűn útján jártam, és amikor nem szerettelek, te mégis szerettél. Hajam megfehéredett, de a te szereteted nem távozott, és nem halt meg.”

4. Édesanyánk tanított meg az első imádságra. Áldja meg az Isten érte haló porában is! Ő kulcsolta először össze kezünket, beszélt Istenről, mennyországról és ahogy az eledelt, úgy adagolta az imádságokat is.

De ki tanít meg igazában jól imádkozni? Ki veszi pártfogásba imáinkat? Ki viszi a mennyei Atya trónja elé, ha nem a Boldogságos Szűz, a mi édesanyánk?

5. Édesanyánk ad tanítást, ha kilépünk a világba, ő küld levelet, üzenetet utánunk. Ő vár vissza forró csókkal, ölelő karral.

Mária vár vissza a siralom völgyéből.

6. Édesanyánk oltalmába vett apánk szigorával szemben, ha magunkról megfeledeztünk.

Égi Anyánk pártunkon áll a mennyei Atyánál, ha a harag fiai lettünk. „Emlékezzél meg, ó legkegyelmesebb Szűz Anya, Mária!...” Visszautasította-e valaha a bűnösöket? Ezért engesztelésünk Szeplőtelen Szívén át történik.

Te tudsz is segíteni, óh hatalmas,

Akarsz is segíteni, óh irgalmas,

Kell is segítened, óh kegyelmes.

7. Édesanyánk betegágyunk irgalmas angyala. Ha szenvedtünk, ő velünk szenvedett. Gondolt velünk, önmagáról megfeledekezett. A gyermeknek meg kell gyógyulnia az anya élete árán is. Hány anya áldozta fel magát gyermekeiért?

De hány kegyoltár fogadalmi tárgyai hirdetik hangosan, hogy válságos, nehéz helyzetekben Mária segítette át őket?

8. A Teremtő a gyermeki szívbe kitörölhetetlen, mély szeretetet adott az édesanya iránt. Egy afrikai vad törzs közmondása: Vedd el az életemet, de ne csúföld az édesanyámat! Ennek a természeti törvénynek van mása a természetfeletti világban, a Szűzanya, Isten Anyja és a mi anyánk iránt. Elindult ez a kapocs a keresztségben és nő a kegyelmekkel.

Boldogok, akiknek szeretete anyjuk iránt fogyás helyett szüntelen nő. Boldogok, akiknek mennyei honvágyában elem az édesanya felé repesés is.

Don Bosco látomása

A. M. Weigl

Bosco Szent Jánosnak 1862. május 26-án este nagy jelentőségű látomásban volt része:

Láttam magamat, egy kis sziklás szigeten a tenger közepén. Erős vihar tombolt. Láttam, hogy a vihar ide-oda dobált egy hatalmas hajót. Ezen a hajón volt a pápa, kardinálisok, püspökök, papok, szerzetesek és sok nép. Megértettem, hogy ez a katolikus Egyházat jelképezi. Az Egyház tekintélyes hajója körül sok más hatalmas hajót is láttam. De többé-kevésbé mind ellenséges hajók voltak, amelyek az Egyház hajója ellen támadtak, és annak nagy károkat okoztak.

Egy különösen dühös támadásnál láttam, hogy a pápa is súlyosan megsebesült, elvérzett és meghalt. De a hajón tartózkodó kardinálisok mindjárt új pápát választottak maguk közül. A világ egyidőben szerzett tudomást a pápa haláláról és az új pápa megválasztásáról. Ez a pápa nagyon nehéz feladatot vállalt. Az Egyház hajója borzasztó nagy kárt szenvedett, és úgy látszott, hogy az ellenség dühöngő túlerejével szemben elvész; ezek úgy gondolták, hogy már győztek.

Akkor észrevettem, hogy a sötétségben a viharzó tengerből hirtelen két pompás fényoszlop emelkedik fel.

Az első fényoszlopon fent fenséges fehér, nagy ostyát láttam lebegni. Az oszlopon felirat volt: *Salus credentium* = A hívők menedéke.

A másik oszlop kissé hátrább állt és kisebb volt. Ezen fent a Szeplőtelen Szűzanya, Mária szobrát láttam. Ezen az oszlopon is tábla volt: *Auxilium Christianorum* = A keresztények segítője.

Amikor a viharban, a sötétségben, a legnagyobb veszélyben és szorongatottságban ez a csodálatos fénytűnemény felragyogott, akkor az Egyház hajóján új reménység támadt.

Az újonnan megválasztott pápa megparancsolta, hogy az Egyház hajóját ehhez a két fényoszlophoz kormányozzák, kössék ki és horgonyozzák le. Amikor ez megtörtént, a vihar elállt, a sötétség elmúlt, és nagyszerű új nap ragyogott fel.

Láttam, hogy az ellenséges hajók a legnagyobb zavarodottságban, részben egymásra támadtak, befúródtak a tenger fenekébe, vagy önmagukat robbantották fel, míg mások elmenekültek és eltűntek. Az elpusztult hajókról számos hajótörött úszott vagy a hajóroncsokon evezett az Egyház hajója felé, ahol őket irgalmasan felvették és megmentették.

Szent Don Bosco többször elbeszélte ezt a látomását és a következő magyarázatot adta hozzá: Az Egyháznak nehéz időket kell átélnie, és nagy károkat is szenved. De az ég beavatkozik megmentésére. Vége lesz a nehéz időeknek és béke lesz. Az Egyház számára ez új, nagyszerű felvirágzást hoz.

A látomás óta több mint száz év telt el és az Egyháznak valóban sok nehézsége volt, de Isten segítségével átélte. Napjaink pokoli támadását is át fogja élni.

Megmentőink a legszentebb Oltáriszentség és a szentséges Szűzanya lesz.

Nemcsak imát, áldozatot, vezeklést kíván másokért a Szűzanya, hanem előbb egyéni bűnbánatot.

Azt kívánja, hogy előbb saját lelkünkéről mossuk le a bűn szennyét Isten irgalmának kegyelmi forrásánál, azaz végezzünk jó szentgyónást. Előbb a bűn sebeit kell meggyógyítani és lemosni. Ezért a gyógyulásért, amely Isten irgalmának és szeretetének mindennél nagyobb csodája és ajándéka, mondjunk köszönetet a legméltóságosabb Oltáriszentségben rejtőző Megváltónak a szentáldozásban.

Ez a kegyelemcsoda megtörténhet és történjék meg mindenkivel! Ezt szeretné az Úr és az Ő Anyja, Mária.

Aztán menjünk bizalommal a Szentséges Szűzanyához minden gondunkkal, bánatunkkal, kéréseinkkel. És menjünk az általuk megszentelt csodatevő forráshoz.

Don Bosco látomása így majd megvalósul.

Amiért érdemes magammal küzdenem

Jánossy Gábor

Mindenkinek jólesik a munka után, este, hét végén kiengedni, lazítani. Olyan jólesik a kötelező dolgok után azt csinálnom, amihez kedvem van, és ami kikapcsolódást jelent. Legegyszerűbb egy kis chips és ital mellett lerogyni a TV vagy számítógép elé és azt bámulni. Közben még el is hitetem magammal, hogy ez nélkülözhetetlen. Kell, hogy hírt kapjak a világról, hogy jól informált legyek!... A velem együtt élőkről nem kell jól informált legyek?... Ha nem figyelek a másik emberre, nem szánok rá időt, akkor nem szabad csodálkoznom, ha elhidegül a kapcsolatom, és egy idő után arra lehetek figyelmes, hogy csak úgy oda-oda vágok megjegyzéseket a másinak és egyre mélyebb szakadék épül közénk, a lelkek közé (fizikailag még közel vagyunk egymáshoz, de lelkileg már egyre messzebb). Ezért van olyan sok veszekedés, válás, sajnos még a rendszeresen templomba járók között is?

Mit lehet tenni? A válasz viszonylag könnyű, de megtenni a szükséges változtatást nagyon nehéz. Mert a változtatásért egyénileg, mindenkinek a maga helyzetében kell megküzdenie. Kitartóan, Istenbe kapaszkodva minden helyzetből fel lehet emelkedni, de áldozatot kell hozni minden jó dologért, a nélkül nem megy.

Imádság és önmegtagadás nélkül semmilyen hivatásban nem lehet helytállni! Az emberi kapcsolatokra is ugyanez érvényes! Imádság és lemondás, azaz önmegtagadás nélkül nem tartható fenn semmilyen jó emberi kapcsolat.

A minket körülvevő világ a médián keresztül az önmegvalósításra, a másik félrelökésére nevel tudatosan és tudat alatt egyaránt. Jézus Krisztus nem evilági dolgai szerint, hanem a szeretet parancsa szerint élt, és mutatott példát nekünk. **A szeretetnek egy a fontos: ami jó a másik embernek.** Ha e szerint akarok élni, akkor egyértelműen adódik belőle, hogy ami a másinak jó, az valószínűleg nekem csak részben jó, vagy legalábbis nem teljesen úgy jó, ahogy a másinak, ezért le kell mondjak (többé kevésbé) önmagam dologáról, „önmagam megvalósításáról”. A szeretet parancsának csak így tudok eleget tenni! Ennek gyakorlása csodálatos lelki örömeket rejt, de először le kell mondjak, meg kell cselekednem a lemondást, alázattal, szolgálva és utána kapom meg azt a belső örömet, ami nem csak másodpercekig tart, mint az evilági élvezetek, hanem tartós mély, csodálatos öröm! De ehhez nap mint nap le kell mondanom a fogyasztói társadalom

folyamatos csábításai közepette egy-egy dologról, önuralmat, önmegtagadást kell gyakoroljak, rendszeresen.

Hogy ezen az úton megújult lendülettel elinduljak, ahhoz jó alkalmat adhat Jézus szemlélése, aki lemondva önmagáról, értünk végigjárta a keresztutat. Megmutatta, hogy a feltámadáshoz csak a kereszttúton keresztül visz az út. A mi egyéni utunkon Isten társként mellénk szegődik és megmutatja, hogy az Ő terveinek megfelelő önmagunkat hogy tudjuk megvalósítani – de ezt természetesen csak a teljes ráhagyatkozással tudjuk megélni, alázatban, szeretetben, Istenbe merülve!

Ez az igazi önmegvalósítás, amikor az Isten tervei szerinti önmagamot igyekszem Istenre hagyatkozva megvalósítani. Ez az örök életbe nyúló boldogsághoz vezet. Ezért valóban érdemes küzdeni!

A lemondást nem csak az időnk, figyelmünk odaadásával kell, hogy gyakoroljuk, az anyagiakról is le kell tudnunk mondani, legalábbis annak egy részéről. Hiszen Jézus is mondta a gazdag ifjúnak: Oszd szét vagyondat a szegények között, mert csak utána lesz alkalmas a szíved arra, hogy kövess (vö. Mt 19,21).

Mennyit osztunk szét a környezetünkben látható szép, nemes dolgok, emberek megsegítésére? Egyházunk azt javasolja, hogy bevételünk egy százalékát adjuk oda. Én arról tehetek tanúságot, hogy mióta a bevételünk tíz százalékát szétosztjuk, azóta jobban megélünk! Ez nem matematika, ez hit! Az Isten gondoskodik rólunk! Rólam és rólad, kedves testvérem, minden benne bizakodórol!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentlélek Istennek most és mindörökké! Amen.

Szent Lőrinc vére

Szent Januáriusz vérenek évenkénti folyékonyvá, sőt pezsgővé válása Nápolyban közismert, számos tanulmány, könyv témája. Az augusztus 10-én ünnepelt híres római vértanú, Szent Lőrinc vérenek ereklyéje is hasonló jelenséget mutat. A mai ember szinte vak a természetfölötti jelenségek iránt, s az ereklyék közbejöttével a szentek tisztelete sem jelent számára sokat. Talán akad olvasó, aki a következő beszámolón elgondolkodik.

Nápoly környékén található Ciociaria nevű járás, annak egyik kisvárosa Amaseno. Az itteni templomban őrzik Szent Lőrinc vér-ereklyéjét. Az ampolnában az egész év folyamán csak valami szilárd, szürkés-fe-

ketés anyag látható. A szent ünnepét előkészítő kilenced kezdetén, tehát augusztus első napjaiban ez az anyag lassan folyékonyvá válik. Augusztus 10-én a vér teljesen folyékony, eleven. A következő nyolc nap alatt ennek fordítottja megy végbe és az anyag szilárdná válik. A vér-ereklye ampolnáját díszes ereklyetartó őrzi, amelyet Bernininek (1598-1680) tulajdonítanak.

Nápolyhoz hasonlatosan ezt a csodát mindenki láthatja, talán még jobban is, mert ide kevesebb zarándok érkezik egy régi, püspöki rendelkezés miatt, ami hallgatást parancsol a történekről. Úgy tudják a helybéli-ek, hogy Amaseno plébániatemplomának legalább hétszáz éve birtokában van az ereklye. Egyházi felsőbbség parancsára a jelenséget szigorúan kivizsgálták. Egy bírósági szakértő orvos, Clinio Silvestri terjedelmes tanulmányt közölt a tapasztalatról.

„Az ünnep előestéjének első vesperásától a fekete, formátlan anyag folyékonyvá válik és egyre inkább a természetes vér képét mutatja. Az ampolna alján hamuhoz hasonló, feketés por látható. Efölött a természetes vér vörös testecskékkal, mintha vérvételből származna. Fölötte a vérsavó, melyben kicsiny bőrdarabka lebeg, barnára sülve. Néhány csepp emberi zsír is látszik az ampolna falához ragadva. Az egész Szent Lőrinc máglyahalálára emlékeztet.” A szakértő utána leírja az alvadási folyamatot. Az eseménynek harminc éve tanúi orvosok, hívek, hitetlenek egyaránt, mind ugyanazt a jelenséget látják.

Szent Páter Pio stigmáira sem lehet tudományos magyarázatot találni, erre a jelenségre sem. A hívő lélek számára azonban jel lehet: Isten az ő szentjein keresztül cselekszik, az embernek érdemes odafigyelnie erre.

(Fordította: Török József)

Jöjj el, Uram Jézus!

Szeplőtelen Édesanyátok vagyok, aki elvezet benneteket Jézushoz, és békét hoz nektek.

Ma az egész Egyház örvendez minden embert magába foglaló istenanyaságom kimondhatatlan misztériumát szemlélve.

Ennek az új évnek kezdetén, amely súlyos és jelentős események előjelét hordozza, különösen figyeljetek rám, mint a reménység Anyjára és a Béke Királynőjére. A nagy szorongatás idején anyai jelenlétem most egyre erősebb és rendkívülibb lesz.

Minél nagyobb és átfogóbb lesz Ellenfelem, a vörös sárkány hatalma, annál nagyobb és átfogóbb lesz a napba öltözött Asszony győzelmes jelenléte is. Most olyan időszakba léptek, amelyet köztetek való jelenlétem és mindenki számára észlelhető rendkívüli események jelölnek.

Gyengéd Édesanyátok vagyok, az a feladatom, hogy elvezesselek Jézushoz, Uratokhoz és Üdvözítőtköz.

Ezekben az években, amelyek titeket e század végétől még elválasztanak, mindenképpen azon munkálkodom, hogy Jézus újra megalapíthassa országát köztetek, és az Úr Jézust minden ember szeresse és dicsőítse.

– *Jöjj el, Uram Jézus* isteni kegyelmeddel, szeretetteddel és szentségeddel minden ember életébe.

Erősen munkálkodom, hogy mindnyájatokat, akik Szeplőtelen Szívemnek ajánlottátok fel magatokat, nagy életszentségre vezesselek, hogy Jézus éljen, cselekedjék és ragyogjon fel mindjobban életetekben.

– *Jöjj el, Uram Jézus* családjainkba, segítsd őket, hogy rátaláljanak a közösség, a kölcsönös szeretet, a teljes egység útjára, és hogy újra készségesen fogadják az élet ajándékait.

– *Jöjj el, Uram Jézus* minden néphez, mert nagy szükségük van arra, hogy nyílt közösséggé váljanak minden ember testi és lelki javára, különösen a kicsinyek, a szűkölködők, a betegek, a szegények és a peremre szorultak javára.

Jézus országa készül hozzátok eljönni, ami a béke és a nagy testvériség új korszakába vezet benneteket.

Ezért ma, annak a fontos korszaknak kezdetén, amikor tervem megvalósul, arra szólítalak fel benneteket, egyesüljetek égi Édesanyátok imájával, amelyben a Szentlélekkel, isteni Jegyesével egyesülten fordul minden nap az Atyához:

Jöjj el, Uram Jézus!

Csak akkor örvendhet végre az egész emberiség a béke nagy ajándékának, ha Jézus elhozta országát közétek.

(Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Dongo, 1989. jan. 1.)

A következő számban fogunk foglalkozni a Lourdes-i jelenésekkel, annak százötvenedik évfordulója kapcsán, annál is inkább, hiszen XVI. Benedek pápa is el kíván látogatni idén a helyszínre. *(a szerkesztő)*

Mária- kegyhelyek

Bélapátfalva

Egertől északra, az Eger-Putnok vasútvonal mentén fekvő község szélén, a Bélkő nevű hegy alatt áll a volt cisztercita apátsági templom. A hely régi neve *Trium fontium*, magyarul *Bélháromkút*. A volt apátság helyén van az Áldozókő és a Hamuhegy, ami azt jelezheti, hogy az itteni három forrás körül pogány áldozati hely lehetett, és azt a nép a kereszténység fölvétele után is látogathatta. A források vizének csodás gyógyító erőt tulajdonítottak.

II. Kilit egri püspök 1232-ben telepített ide cisztercitákat a pili-si kolostorból, és itt alapította meg a cisztercita rend bélháromkúti Nagyboldogasszonyról elnevezett apátságát. A kereszt alakú, román stílusú apátsági templom az altemplommal együtt a mai napig áll. Az apátsági templom már a középkorban búcsújáró hely volt.

A XV. század végén a kolostor hanyatlásnak indult, a XVI. században az apátság elsorvadt, a török hódoltság alatt elnéptelenedett. Elmaradt a búcsújárás is, és csak az 1700-as években éledt újra. A Sajó völgyének, Gömör, Heves és Borsod megye falvainak népe járt és jár ide búcsúkor. Fő búcsúja *Nagyboldogasszony napján* (augusztus 15-én) van, a Szentháromság vasárnapja előtti szombaton tartott búcsút kevesebben látogatják. Búcsúkor körmenetben viszik a templom körül a XIII. századból származó ún. „hordozó Mária” faszobrot. Régebben búcsúkor a pap megáldotta a három forrás közül a legnagyobbat.

A volt cisztercita apátsági templom a XIII. századi román kori építészet legszebb hazai emléke. Főoltárán Mária menybe felvételét ábrázoló kép látható. A templom kegyhely mivoltát az is bizonyítja, hogy az oltárképet a barokk korban megkoronázták, föltehetően ezüstkoronával. Az Árpád-házi szentek ősi tiszteletére utal a Szent Imre herceg fogadalmát bemutató kép a barokk mellékoltáron, két oldalán Szent István és Szent László szobrával.

K.D.

(Barna Gábor: *Búcsújáró és kegyhelyek Magyarországon* című műve alapján.)

Materdomini zarándokszentély

A Materdomini zarándokszentély története Nocera városának Materdomini szentélye évezredek történetére tekint vissza. A Miasszonyunk kegyképet csodás módon a föld alatt találták meg, két márványtábla között.

1041 nyarán egy szegény asszonynak álmában Szűz Mária azt mondta, hogy a tölgyfa tövében, ahol pihent, ássanak, mert az ő képmása ott van elrejtve. Az első sikertelen próbálkozások után valóban rábukkantak egy IV–V. századból való festményre.

A Materdomini (az Úr édesanyja) nevet kapta. A jelenlegi bazilikában kicsiny márványkápolna áll, ennek oltárán látható a kegykép. A szentélyt 1829 óta ferences szerzetesek gondozzák, ők fogadják a világ minden tájáról ideseregülő zarándokokat.

Török József

Szent Péter apostol biztonságos akla

Drága Kicsinyeim! Az év első napjaiban, ünnepélyesen jelentem be nektek, hogy én nemcsak a remény, hanem az egység Anyja is vagyok! Engem azért küldött a Földre a Mennyei Atya, hogy megtanítsalak benneteket arra, hogyan lehetek egységben velünk és egymással; Szent Fiam mondta nektek: legyetek mindnyájan egyek, ahogyan Atyám és Én egyek vagyunk. Tudnotok kell, én addig jövök hozzátok a Földre és addig tanítalak benneteket, amíg be nem terellek benneteket mint juhokat és bárányokat az Egy Akolba! Ez az én egyik legfontosabb feladatom köztetek a Földön! Szerintetek, melyik anya nézné tétlenül azt, hogy védtelen gyermekeit széttépjék a farkasok? Én mindent megteszek azért, hogy egy helyre, Szent Péter apostol biztonságos aklába tereljelek benneteket, mert csak ott találtok teljes védelemre az utolsó nehéz időkben. A többi akol úgy ahogy eddig megállta a helyét, de tudnotok kell, a nagy megpróbáltatáskor nem fog biztonságos védelmet nyújtani... Sokáig ne vározzatok erre; ha a biztonságos akol ajtaja bezárul, akkor a farkasokkal szemben védtelenül kint maradtok... Tudnotok kell, a farkasok sokan vannak és erősek a legyengült bárányokkal és juhokkal szemben. II. János Pál pápa, az engesztelő közösségen keresztül, a teljes egység megélésére buzdít és tanít. Jelenleg, ha kéritek a közbenjárását, az Égből jobban tud segíteni... Édesanyjai áldásomat adom rátok!

(Nagyfalu – Erdély, 2007. jan. 6., a Szűzanya üzenetéből)

(Üzenetek a Szentháromság hegyén, Pax Kiadó, Esztergom, 2007.)

A r ó z s a f ü z é r

A Szűzanya minket tesz felelőssé a világ békéjéért

P. Slavko Barbarics

A Szűzanya Mirjanának sokat beszél a hitetlenekről és mindig arra hívja meg őt, hogy imádkozzék értük.

Minden nap közelebb kerülünk a jelenések végéhez és az azokban előre jelzett eseményekhez, de nem tudjuk, hogy mindez mikor és hogyan következik majd be.

A Szűzanya mindnyájunkat kiengesztelődésre hív meg és békére az egész világgal. Egyik üzenetében azt mondta, hogy az imádsággal és bűntel még a háborúkat is távol tarthatjuk. Azt mondom nektek, hogy a Szűzanya minket tesz felelőssé a világ békéjéért és arra hív meg bennünket, hogy vállaljuk ezt a felelősséget. Senki se mondhatja ekkor: „Mit tehetek én? Nem vagyok diplomata, nem vagyok politikus...”

A Szűzanya felelőssé tesz minket és talán azt is mondhatjuk, ha háborúk vannak a világban vagy ha háborúk fenyegetnek minket, már felelősek vagyunk. Valóban, ha még vannak háborúk, azért vannak, mert nem bűntöltünk és nem imádkoztunk, hiszen a Szűzanya azt mondta: „*Ezek imádsággal és bűntel távol tarthatók...*”

És nézzetek egy fontos párhuzamot a békéért való felelősség tekintetében is: századunk kezdetétől számított tizenhét évvel a Szűzanya megjelenik Fatimában, most pedig, a század végén, Medjugorjában.

Ez a párhuzam is némileg elgondolkodtat bennünket, hogy ne keressünk könnyű mentségeket arra, hogy ne imádkozzunk, hogy ne bűntöljünk. És itt meg kell különböztetni egy dolgot: sokan a papok és püspökök közül sem tesznek különbséget a jelenéseknek az Egyház általi elismerése és maguk az üzenetek között.

Ha valaki az Egyház általi leismerést várja, velünk együtt várja: én is azt várom. De ha valaki az Egyháznak az üzenetekre, a békéért való imádkozásra, a békéért való bűntre, a kiengesztelődésre vonatkozó elismerését várja, nem jól teszi: az üzenetet ismerjük, hiszen már a Bibliában is meg van írva.

Most tehát az üzenetre tekinthetünk és láthatjuk, hogy szükségünk van a békére. Ki mondja, hogy nincsen szükségünk rá? Szükségessége nyilvánvaló. Nézzétek, a Szűzanya nem azért jelent meg, hogy saját maga Egyház általi elismeréséért harcoljon; Őt már elismerték. Amikor nevét mondta, nem azt mondta: „Én vagyok a Szűzanya, aki elismerését keresi.” Azt mondta: „*Én vagyok a Béke Királynője.*” „*Engesztelődjete ki!*” És pontosan erre kell a hangsúlyt tennünk és meg kell különböztetnünk a dolgokat: ha bárki közülünk elkezdett bűntölteni, imádkozni, kiengesztelődni, jól teszi, bizonyosan jól teszi, közben várhatja az Egyház általi elismerést.

A másik dolog a hit.

Nézzétek, a Szűzanya először a Hiszekegy elimádkozását kérte. Credo annyit jelent mint cuor dare = odaadni a szívet, az Úrra hagyatkozni, hinni.

Mondhatom, hogy egyik legmélyebb tapasztalatom ez: sok ember hite felszínes hit, egészen felszínes!

Sokaknál azt látom, hogy amikor azt mondják: „hiszek”, azt gondolják „Tudom, hogy Isten létezik”, de ha ennek az Istennek mondanivalója van, akkor joga van arra, hogy életemben megszólaljon, akkor nem elég tudni, hogy Isten létezik, ahogyan nem elég egy síró gyermeknek mondani, hogy az apja létezik, anyja létezik. A gyermek akkor nyugszik meg, ha apja vagy anyja karjaiban találja magát. Így a hit is azt jelenti, hogy az Úrra hagyatkozunk, hagyjuk, hogy vezessen minket. Nézzétek, minden aggályos gond, minden a világon csüngő lét, minden önzés, a meg nem bocsátásra felhozott minden mentség számunkra annak a jele, hogy hitünk felszínes. Ha hitünk mélyebb, ha azt jelenti, hogy az Úrra hagyatkozunk, nem nehéz megbocsátanunk, nem nehéz másokkal megosztani, másokra gondolni, szeretni.

Természetesen mindazok, akik ezeket a tényeket elfogadják, elkezdtek imádkozni, bűntölteni.

Ami az imát illeti, a Szűzanya a Hiszekegyet és a hét Miatyánkot és az egész rózsafüzért kéri minden nap.

Mi a templomban minden este így imádkozunk.

A Szűzanya nem formaságként kéri az apostoli hitvallást, azt kéri, hogy az Úr mellett döntsünk. Úgy gondolom ezért kérte, hogy Máté evangéliumának 6,24–34 szakasza felett elmélkedjünk, arról, hogy nem szolgálhatunk egyszerre két úrnak. Isten döntést kér tőlünk. Mire valók az aggályos gondok? Az Atya mindent tud rólatok és szeret benneteket: „*Keressétek mindenek előtt Isten országát.*”

Ezen az evangéliumi szakaszon elmélkedünk minden csütörtökön a szentségimádás alatt.

Minek a rózsafüzér? A rózsafüzér elmélkedő, ismétlődő, nagyon egyszerű bibliai imádság, alkalmas arra, hogy gyermekes családokban is imádkozzák. Valóban a szív imádságává kell válnia.

A rózsafüzér értelme az, hogy együtt legyünk, együtt éljünk a Szűzanyával és Jézussal, embertársunk iránti szeretetet tanulva tőlük, a szenvedések és a keresztség elviselését tanulva tőlük.

A rózsafüzért a családokban lehetne elimádkozni: ha a három rész együttes imádkozását soknak találjátok, egyik részét mondjátok el közösen a másik kettőt pedig egyedül.

A Szűzanya az aktív imádkozást kérte. Meg fogjátok érteni, hogy mit jelent az aktív imádkozás, ha jól megértitek ezt a kérdést: „Ki aktív a családjában az imádkozást illetően?” Vagyis ki mondja: „Kapcsoljátok ki a tévét, rádiót, telefont, most imádkoznunk kell?” Ki mondja a családjában azt: „Ma konfliktusom volt valakivel, jót tesz nekünk, ha ezen az evangéliumi részleten elmélkedünk?” vagy ha az az öröm ért bennünket, hogy egy másik evangéliumi szakaszt találtunk, amely segítségünkre lehetett? Vagyis ki csinál ilyet? Ismerek egy családfőt, aki azt mondja övéinek: „Te holnap olvasod az imát, te pedig holnapután” és így minden családtag aktívvá válik. Ha a család az imában egymásra talál, megérti, hogy mit jelent imádkozni.

Egy zarándok saját tapasztalatát mondja el: „Elkezdtem a gépkocsiban a rózsafüzért imádkozni és észrevettem, hogy szórakozott vagyok. Folytassam ilyenkor az imádkozást vagy sem?” Én azt mondtam neki: „Természetesen, jobb szórakozottan imádkozni a rózsafüzért, mint káromkodni vagy másokat átkozni vezetés közben.” Mindenképpen imádkozzatok!

A Szűzanya nem kér százötven Üdvözlégyet; ha valaki mégis így gondolja, nem fog tudni sokáig imádkozni, vagy ha mégis, azt fogja mondani: „Mára befejeztem, holnap ismét imádkoznom kell.”

A Szűzanya az imádságot eszközként kéri, hogy békénk, örömünk legyen, hogy a lélek fáradtságán is felülkerekedhessünk, a lelki fáradtságon, hogy a súlyos helyzeteken is úrrá lehessünk.

A böjtöt is kéri: miért és hogyan? A válasz nagyon egyszerű. Ideális a heti két napos böjt kenyéren és vízen, szerdán és pénteken; ha pedig valaki nem böjtölhet kenyéren és vízen, úgy böjtöljön ahogyan tud, táplálékát mindenesetre a minimumra kell csökkentenie.

A Szűzanya azt akarja, hogy böjtöljünk. Függetlenítsük magunkat az anyagi világtól. Valóban szakadjunk el tőle.

Ha közel mentek házatok falához, egészen közel, nem láttok házatokban senkit sem, még legjobb barátaitokat sem látjátok. Nem láttok semmit. Ha néhány lépésre eltávolodtok, jól látjátok a házat és mindent, ami benne történik.

Valóban sokan így jártak a világon: egyre több pénzt akartak, mindig többet akartak. Így váltak vakká és a háborúk sem azért következnek be, mert meg akarjuk másokkal osztani azt amink van, hanem azért, mert a másokét el karjuk venni.

Ezért mondja a Szűzanya: „*Böjtöljete!*” Nem a halálotokat akarja, csak azt akarja megmutatni, hogyan válhattok szabadabbá.

Ez a belső szabadság az Úrért és embertársainkért van.

Ennek a böjtnek eucharisztikus dimenziója is van: ha böjtölés közben felfedeztük a kenyeret, az eucharisztikus kenyeret is könnyebben felfedezhetjük.

(1985. szeptember 4.)

Szívetekben milyen állapotban vagytok?

Ma megmagyarázom nektek, mit jelent a havi mottó: Senki sem szolgálhat egyszerre két úrnak! Ti, ebben a közösségben azt tanuljátok, hogy Én jelen vagyok: bennetek, az Oltáriszentségben és a felebarátban is. Valóban, fogantatásotok pillanatától – isteni Természetemmel – bennetek élek és fejlődök olyan mértékben, amilyen mértékben lehetőséget adtok Nekem. Én a szívetek mélyén lakom elrejtőzve és várom, hogy keressetek, megtaláljátok és kövessetek Engem. Szabad akaratotok lehetővé teszi azt, hogy életetek során azt tegyétek Velem, amit akartok. Földi életetek után azonban be kell számoljatok a bennetek lévő fejlődéséről. Amikor a földi, romlandó testeteket elhagyjátok, akkor fogjátok látni világosan, hogy valójában kit szolgáltatok: önmagatok kényelmét vagy Engem, aki a lelkiismereteken keresztül akartalak vezetni titeket. Én – személyiségetekkel egyesülve – Istenséggemmel vagyok jelen bennetek. Életetek során, teljesen szabadon, saját elképzelésetek szerint alakíthatjátok az életeteket. A Menyeyi Atyának egyedi terve van mindenkivel, aki él a Földön. Vigyázzatok, ha nem engedelmességteljeskedtek a lelkiismeretetek vezetésének, akkor a gonosz lélek veszi át az életetek irányítását és elszakadtok Tőlem. Ennek a nem-

zedéknek nagy része, kényelem szeretete miatt, sajnos átengedte az élete vezetését a gonosz léleknek. Most arra kérlek benneteket, nézzetek jól a szívetekbe: vajon ti kit szolgáltok? Engem szolgáltok-e vagy a saját akaratotokat? Megkérdezem tőletek: a ti szívetekben milyen állapotban vagyok én jelen? Mielőtt eljön a nagy figyelmeztetés, ajánlom nektek, hogy keressetek meg Engem a szívetek mélyén, és amíg nem késő, oldjatok fel a bűneitek általi megkötözöttségéből, hogy mire kívülről is visszatérek hozzátok, szabaddá váljak bennetek. Ezt tegyétek meg minél hamarabb, még mielőtt a Szentlélek kiáradna az egész emberiségre. Előre figyelmeztetek benneteket: a Szentlélek fénye rá fog világítani a valódi énetekre és akkor sokan meg fognak ijedni önmaguktól és nem lesz bátorságuk közeledni Hozzám! Ha minél előbb megtaláltok Engem a szívetekben akár éhesen, megkötözve, keresztre feszítve... a bűnbánat és a szolgáló szeretet által helyre hozhattok mindent! Ha alázatos lélekkel bocsánatot kértek Tőlem, megbocsátom nektek minden bűnötöket, újjá fogtok születni a Szentlélekben és nagy örömkre, mindörökre együtt fogunk maradni! Megáldalak titeket a bűnbánat lelkületével!

(Nagyfalu – Erdély, 2007. jan. 5., Jézus üzenete)

(Üzenetek a Szentháromság hegyén, Pax Kiadó, Esztergom, 2007.)

A papok és szerzetesek lelkei

Szent Faustina nővér egy alkalommal negyven napos böjtre (egy szelet kenyér és egy pohár víz naponta) kért engedélyt, de rendtársai megbotránkoztatásának elkerülésére csak hét napra kapott engedélyt. Az első napról így ír:

„1953. nov. 24., vasárnap, az első nap. Bementem a Legméltóságosabb Oltáriszentséghez, és felajánlottam magam az Örök Atyának az Oltáriszentségben jelenlévő Jézussal. Lelkemben azonnal ezt hallottam: »Célod és társaid célja az lesz, hogy a szeretet által a lehető legbensőségesebben egyesüljeteK velem, hogy kiengeszteld az eget a földdel, csillapítsd Isten méltó haragját, és irgalmat esdj a világra. Rád bízok két, szívemnek igen drága gyöngyöt. Ezek a **papok és a szerzetesek lelkei**. Értük különösen sokat fogsz imádkozni. **Erejük a ti önmegtagadástokból fog fakadni**. Imát, böjtöt, önmegtagadást, munkát és minden szenvedést az én imámmal, böjtömmel, önmegtagadásommal, munkámmal és szenvedésemmel fogsz egyesíteni. **Így lesz erejük Atyám előtt**«” (Napló 531)